

נוני נהג בחוכמה ולא הקים מחנה-עיתונאים משלו. עם הזמן הצליח

(המשך מעמוד 9)

מהלך חור של השתלטות על הדיקטטוריון, ולביא להרחתו של יודקובסקי.

כאן נהגו השניים בחוכמה רבה, משום שידעו כי העיתונאים עומרים, בשלב זה, מאחורי רב. הם הבינו כי כל צעד דראסטי שלהם יכול להביא להשבתה של העיתון ולצירת מלחמות שייצאו החוצה, ויפגעו בעיתון כשחור ארוך.

מכאן ואילך עוררו תהליך איטי של ניתוק העיתונאים מרב. היה להם ברור כי במקום או במאחר העיתונאים יבינו שמאזדהכוחות השתנה, ויעזבו את רב.

גם רב הבין שעתה, משאברה לו התמיכה של בעלי-המניות, לא יספיקה לו הוא הער-תונאים. הוא ונאמניו החלו לשקוד על חיווק השורות לקראת הסיכונים הבאים.

סיבוב שמיני

בשלהי 1986 החלה קבוצה של עיתונאים, רובם מנאמני רב, להתארגן למשימה של פיוס כללי בעיתון.

את הקבוצה הוביל סמי גרינשפן, יו"ר הוועד, שנכנס לתפקיד של מרכז-החדשות, אשר נוצר במסגרת התרגיל להרחתו של ורדי. רב עצמו שימש בתפקיד זמן קצר, אולם הוא הוחלף, וגרינשפן מונה במקומו. בנוסף לגרינשפן נמנו עם הקבוצה גם אדם ברוד, חיים שיבי, רפי נאה וגידעון עשת. הקבוצה נפגשה עם בעלי-המניות, וקיבלה מהם מנדט לנסות ולקבוע פורמט חדש לחברה.

הקבוצה עברה קשה, ונפגשה עשרות פעמים עם בעלי-המניות, ביחד ולחוד. אדם לתקנון חדש. ההצעה דיברה על מועצת מנהלים של 10 חברים: קול אחד ליודקובסקי, שלושה קולות לקבוצת נוני מוזס, ושני קולות לכל אחת מהקבוצות האחרות. בפועל דיברה ההצעה על שיוויון כוחות בין שני הגושים מקרב בעלי-המניות. נוסף על סוגיית מועצת-המנהלים, התייחסה ההצעה לנושאים כלכליים של זכות מכירת-המניות, הגדרת החלטות מיוחדות (הורשות רוב מיוחד), הגדרת עורך, ועוד. ההנחה שהינתנה את עבודת הקבוצה היתה שיוקובסקי יישאר עורכי-העיתון ככל שיחפז.

בנובמבר 1986 הצליח ברוד לנסח מיסמך, שיכול היה לשמש כסיס רציני להסכם בין בעלי-המניות. ההצעה זכתה במחמאות רבות. זמן קצר לאחר מכן התכנסו כל בעלי-המניות ועורכי-הדין במשרדו של יעקב נאמן, המייצג את רב יודקובסקי. הפגישה החלה בשעה 2 בצעריים, וארכה עד 2 בלילה. בשעה 2, אחרי דיון מרתוני של ההצעה, ושינוי פרטים כאלה ואחרים בה, החליטו הצדדים כי הגיעו לעמק-השווה. הם לחצו ידיים, וסיכמו שהתמימה על ההסכם תבצע בתוך ימים ספורים, לאחר שעורכי-הדין ישלימו פרטים סטניים מסויימים. באותה שעה המתין אחדים מהעיתונאים בקוצר-רוח במערכת. כשהגיעו השלפון שהושג הסכם, היתה שם שימחה איררה. נוני עצמו הגיע למערכת והתחבק עם אדם.

למחרת בצהריים הגיעו למישרדו של יודקובסקי פולה נוני, והם נפלו בחיבוקים זה ברוותו זה. היתה התפרקות עצומה של מתח, ונראה היה שמתחיל פרק חדש בידעונו. רב הסכים להכניס את נוני לעבודת המערכת, ובמשך חודשים אחדים שכנה הרוח הטובה על הבניין.

סיבוב תשיעי

לא בדיוק ברור מדוע, אבל ההסכמה שהושגה בין בעלי-המניות לא באה לידי מימוש.

בהתחלה היו עורכי-הדין בחול, ואחר-כך נתגלעו עוד ועוד מחלוקות, וההסכם לא נחתם.

מקורביו של יודקובסקי טרחו להדגיש

באווני כי הסיבה לאי-התחיימה נעוצה בנוני, שהחליט לפתע שהיא רוצה לשלוט בחברה לבר. את תגובתו של נוני (כמו תגובותיהם של כל הגיבורים האחרים בסיפור) לא ניתן היה להשיג, ולכן יש להתייחס לגירסה זו כזוהרות האריה. כך או כך, ההחלטה לא היתה בסוף אוגוסט 1987 התרחבה לראשונה זירת-המאבק בין הצדדים הלוחמים והגיעה לבית-המישפט.

השבועון לאשה, הנמצא באופן מסורתי בשליטה של מישפתת נוני מוזס, מודפס ברפוס אלכסנדר 8000 בע"מ. הנמצא בכלעות עורך מוזס. שלב מסויים החליטו בלאשה להפסיק את ההרפסה אצל עורך מוזס, בטענה שהמחיר גבוה מדי. מבחינתו של עורך, זו היתה יכולה להיות פגיעה כלכלית אנושה. עורך מוזס, שהיה באותה עת מנכ"ל-משותף עם נוני, נמנה עם קבוצת יודקובסקי, וההחלטה על הפסקת-ההרפסה באה מקבוצת נוני.

ב-1 בספטמבר התייצב עורך-הדין אלי זוהר בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, ובי-קש למנוע את הפסקת ההרפסה ברפוס של מרשו. הוא טען שם, בין השאר, כי הפסקת ההרפסה היא ניסיון לשים לעותר מלכודת, ונועדה לפגוע בתפקידו ובמעמדו בעיתון.

המסיבה שנועדה לציון שבירת מחסום 500 אלף העותקים בימיי-שישי. את הפעולה של נוני הגדיר הוועד כהפכת הסטאטוס-קוו, וכי צעד המרחיק השנת הסכם בין בעלי-המניות. נראה שמה שגרם להסתלת החרם היתה הכי רותו של יודקובסקי באזני מקורביו, כי הוא יעזוב את העיתון אם נוני ייכנס לחדר והעניין יעבור בשתיקה. מקורביו, שיהיו את טובת העיתון ואת טובתם עם הישארותו של יודקובסקי, התניסו למילחמה.

הכרזת-החרם היוותה פגיעה בנוני, ולי-מדה אותו של יודקובסקי יש עוד תמיכה רבה מצד המערכת. עוד נודע לו כי במיפגש של 26 עיתונאים בכירים נביתו של חבר הוועד אריה אבנרי, שמעו הצהרות מיליטנטיות, המצדדות ברב והקוראות להחרפת המאבק בו. נותרה טון בהצהרות המיליטנטיות נגד נוני היה ירדי מנוס, מנאמניו של רב.

לרב היתה שליטה מרשימה בוועד. מתוך חמשת חברי-הוועד, שלושה היו מזוהים איתו לחלוטין, באותו שלב: סמי גרינשפן, שמונה על-ידי יודקובסקי לתפקיד מרכז-החדשות; אילן נחשון, שמונה לתפקיד עורך התוספת הארומה; וחיים שיבי שמונה על-ידי יודקובסקי לתפקיד הכתב הפרלמנטרי והמדיני של העיתון. אריה אבנרי לא היה מזוהה, ואילו

המניות. ביחוד התרעם על-כך שהחרם לא סוייג בזמן. הוא זימן לישיבה בעלי-מניות כמו ואביק ומימי, שהביעו התנגדות לחרם. הוא הציע לפנות לנוני, ולכסל את החרם על-סמך הודעה משותפת.

ג'קסבי ירד לחדרו של נוני, וכעבור זמן קצר חזר כשבירד נוסחה להסרת-החרם. לא ברור מדוע, אבל הפעם החליט הוועד להסיר את החרם, שבוץ בלבד לאחר שהוטל. ניצחון מחוז לנוני.

רב יודקובסקי הצטער מאוד וכעס לא פחות על אנשיו, כששמע על ביטול החרם. יותר מאוחר הוא אמר לאחד ממקורביו כי התחלת השחיקה בתמיכה של העיתונאים בו היתה עם ביטול החרם.

בידעונו מסתובב סיפור מאוד משעשע על נסיבות ביטולו של החרם על-ידי ועד העיתונאים: מיד לאחר שג'קסבי ירד להתייעץ עם נוני, יצא גרינשפן מן החדר וחזר כעבור דקות אחדות. לפי הסיפור, תומכיי-יודקובסקי היו משוכנעים שהוא יצא כדי להתייעץ עם רב. מיד לאחר שגרינשפן חזר, יצא גם אילן נחשון מהחדר לדקות אחדות וחזר. לפי הסיפור, גרינשפן סבר שנחשון יצא להתייעץ עם יודקובסקי. כשג'קסבי חזר עם הנוסח לביטול החרם, הסתכלו גרינשפן ונחשון זה בזה, וכל

מירה אבוק מפונה אל לאה

פולה מוזס יריבות עם לאה

נור וז'ורדי מוזס קידום לנוני

אחד היה משוכנע שיש אישור מרב לחתום על הביטול.

מקורביו יודקובסקי מכחישים מכל וכל את הסיפור. בכל מקרה יש בו כדי ללמד על האווירה בבניין באותה עת. במכתב לאחר, נראה שרב טעה בבחירת הנשוא שסביבו מיקד את המלחמה. העיתונאים באמת לא יכלו לראות בכניסה של נוני לחדר של אביו נושא המצדיק מילחמה חזיתית בו. אחרי הכל, הם כבר ידעו שהוא שולט בחברה, והוא למעשה בעל-המניות האמיתית. רתימת העיתונאים למאבק על החדר הביאה לשחיקה רצינית בנכונותם לצאת למענו למאבקים בעתיד.

סיבוב 12

לאחר שזנוני התבסס בחרר של אביו, והחרם נגרו נוטל, החליט נוני, כנראה, שעליו להחליט עוד יותר את תמיכת העיתונאים ביודקובסקי.

באפריל 1988 נערכו בחירות חדשות לוועד. אילן נחשון, שהיה בעבר מזוהה עם יודקובסקי, לא הגיש את מועמדותו. חיים שיבי לא נבחר, ובמקומו, כנציג ירושלים, בא גידעון עשת, שהיה בלתי-מזוהה. ג'קסבי היה מאז ומתמיד מזוהה עם נוני, ועתה נוסף אליו אריה אבנרי, שהפך למזוהה. שני האחרים מזוהה כברור עם יודקובסקי היה גרינשפן. הוועד החדש היה פרו-נוני.

אחרי הבחירות לוועד עשו מקורביו של רב ניסיון ליצור התארגנות חדשה, שתהווה כסיס-כוח לרב. זאב גלילי, רכז-הכתבים הנאמן לרב, הקים ביחד עם יחזקאל אדירס את "עמותת הוותיקים" — כל העיתונאים העובדים יותר מ-20 שנה בידעונו. אבל

יוסף ("ג'קסבי") ג'קסון, מלאשה, היה מזוהה לחלוטין עם נוני. החל בינואר '88 שימש ג'קסבי כיו"ר-הוועד ברוטציה, על פי הצעה של אריה אבנרי. יותר מאוחר התבטא גרינשפן ששגיאת-חייו היתה שאיפשר לג'קסבי להתמנות כיו"ר. לדאבונו ליבו של נוני, בעת שהוכרו נגרו החרם, היה ג'קסבי בחופשה בחו"ל, וההחלטה על החרם התקבלה לכן פה-אחר.

נוני, אגב, מאוד לא אהב את העובדה שמתוך חמשת חברי-הוועד, שלושה מונו לי-תפקידים בכירים על-ידי רב. אחדים ממקרי רביו טענו באונוני כי רב ממש שיחד את חברי-הוועד, אולם בדיקה של העניין מעלה כי כל המינויים הללו היו בהחלט סבירים, ועומדים בכל מיבחן מיקצועי.

גם או כך, מעטים העזו להפר את החרם נגד נוני. הבולט ביניהם היה צבי אלגת, עורך לאשה, שיום לאחר הטלת החרם פסע בהפי גנתיות לחרורו של נוני ולחץ את ידו.

במיקרים מסויימים קרא הוועד לכירור לאנשים שהפרו את החרם: כך זומן לכירור העיתונאי גבי ברון. רב יודקובסקי ואנשיו היו יכולים להתרווח ולנשום בהקלה. נראה היה שציבור-העיתונאים עדיין עומד מאחוריו.

סיבוב 11

בעת שהוועד החליט על הטלת החרם, נמצא ג'קסבי, יו"ר הוועד המזוהה עם נוני, בחול. מקורביו נוני הזעיקו אותו לארץ, והוא חזר כעבור ימים אחדים.

עם שובו התכנס הוועד לדיון בעניין החרם. ג'קסבי תקף את חברי-הוועד על ההחלטה, ואמר שלעיתונאים אין כאן שום סיבה להתערה, משום שהו ריב בין בעלי-

בית-המישפט המחוזי רחה את הבקשה, ועורך מוזס ירעור בבית-המישפט העליון. ב-27 בספטמבר, לפני שהעליון חרץ את דינו, הגיעו הצדדים להסכמה, וחתמו על הסדר להמשך ההרפסה ברפוס של עורך, אם כי במחיר נמוך יותר.

זמן מה לאחר מכן, התפטר עורך מוזס מתפקידו כמנכ"ל העיתון. מקורביו טוענים כי הוא עשה כן משום שנאלץ להקדיש את זמנו לרפוס. לפי גירסה אחרת, הוא עשה כן כשהבין שקבוצת נוני-יבאק שולטת בחברה, וחשש להתעמת איתם — ולהפסיד בכך את פרנסתו.

כך או כך, נוני זקף לעצמו הישג נוסף בכך שהפך למנכ"ל יחיד של החברה.

בשלהי 1987 התכנסו בעלי-המניות ומינו את נוני כדירקטור, במקומו של עורך.

סיבוב עשירי

בינואר 1988 החליט כנראה נוני מוזס שהגיעה השעה להכריז את מידת נאמנו תם של העיתונאים לרב יודקובסקי.

מאז מות אביו לא הצליח להיכנס לחדרו הריק. יודקובסקי התנגד נחרצות לכל ניסיון כזה, וניסה לשמור את החדר סגור, מעין מצבת-זיכרון לנוח. את היתנה את מתן בייכתו לכניסה של נוני לחדר בכך שנוני יאות לשינוי-התקנון ולהקמת מועצת מני-הלים מורחבת, על כסיס ההצעה שניסח אדם ברוד.

ביום שישי, בשעת אחר-צהריים, כשהבי-ניין היה ריק, נכנס נוני לחדר, והכין אותו לשימוש. ביום הראשון שלאחר מכן, ה-20 בינואר, התכנס ועד-העיתונאים, והחליט לה-טיל חרם על נוני. הוועד גם הורה על ביטול